

PERDRE EL COMPTE

I aleshores, era un nen. **“Sis, set, vuit, nou, deu...”** Donant voltes al voltant del sofà de la sala d'estar pensava, *“en seran suficients per deixar de trobar a faltar la mama?”* Estar sol a casa quan ella havia de sortir em generava malestar. **“Onze, dotze, tretze, catorze...”** i no parava fins que no la veia entrar per la porta.

I així va començar tot. Tot el que era. Al principi només comptava. Més tard, també ordenava, netejava, comprovava i repetia. Repetia, comprovava, netejava i ordenava. Perquè m'ajudava a controlar l'angoixa, i em calmava l'ansietat, i potser també la por, encara que fos només temporalment.

I podia dir que tenia una bona feina, encara que arribar-hi, per a mi, no era gens fàcil. Des que em despertava i fins que me n'anava a dormir, tot havia de tenir la seva estructura dins d'un temps marcat. No hi podien haver canvis, tampoc excepcions.

I recordo el pitjor dia de la meua vida com si fos ahir. Era un dimarts, vint-i-sis de març de l'any passat. Havia pososat, com cada matí, el despertador de les sis i quart cinc vegades abans de llevar-me, m'havia posat primer la sabatilla dreta al peu dret i l'esquerra en segon lloc, havia comptat **“quinze, setze, disset, divuit...”** abans de començar a esmorzar i em dirigia a l'habitació, caminant pel passadís, recol·locant els marcs de fotografies que s'inclinaven torts cap a un costat o l'altre. Tan bon punt obria l'armari, ordenada la roba per colors, em disposava a agafar la camisa blanca, la dels dilluns, planxada i immaculadament neta de vuit botons.

Aquell dia, molt inquiet i molt ansiós, telefonava a la meua germana. *“Ai, ai, ai! No puc, no puc. No puc sortir de casa! No puc, no puc. La camisa blanca dels dilluns, la camisa blanca dels dilluns. A la camisa blanca dels dilluns li falta el quart botó! I ara què faig, si a la camisa blanca dels dilluns li falta el quart botó? Ai, ai, ai!”* I ella em deia que me'n posés una altra, que de camises en tenia moltes, que totes estaven igual de netes. *“Però que t'has tornat boja o què?”* cridava jo. *“Però que no saps que jo els dilluns em puc posar únicament aquesta? La que em va regalar la veïna del cinquè el dos de setembre a les quatre i **dinou, vint, vint-i-u, vint-i-dos...** segons de la tarda, la de cotó, la dels dilluns!”* I ella em començava a sermonejar, com feia

de costum i jo mentrestant escrivia un missatge de text: *“Estic malalt. Avui no vindré a l’oficina”*. Complir la meva rutina era sagrat. Haver-la interromput, per a mi, era com presenciar la meva pròpia mort.

I em vaig llançar de cap al llit, com qui es tira de cap a la piscina. Tornava a parar orel·la a l’amonestament de la meva germana, arraulit com un nadó en posició fetal, cobert amb dues mantes que m’arribaven fins al coll. Em sentia com una ànima en pena, com si la vida hagués decidit anar en contra meva. I què li havia fet jo, pobre de mi? *“Escolta’m, no pots continuar així. Fes el favor de vestir-te i anar a treballar amb la camisa que sigui”* em deia. I jo, després de dir-li *“tu no entens res”*, tot enfadat, incomprès i de mala gana vaig penjar.

I vaig tornar al llit. Vaig reflexionar sobre el que m’havia dit la meva germana durant **vint-i-tres, vint-i-quatre, vint-i-cinc, vint-i-sis minuts**. Vaig posar-me dret, vaig posar-me la camisa dels dilluns, ara de set botons. Em mirava al mirall mentre admetia que jo no tenia raó. Vaig adonar-me, llavors, que no era feliç, però tampoc sabia com sortir-me’n. *“Em caldria un miracle, em caldria un miracle”*.

I finalment, després d’haver-ho rumiat **vint-i-set, vint-i-vuit, vint-i-nou vegades**, vaig sortir al carrer. *“He de canviar la meva manera de viure.”* Notava una suor freda lliscant-me pel front. *“He de trencar amb aquesta vida rutinària.”* Passos insegurs, cos tremolós. *“Com? Com puc fer-ho, jo, això?”* I vaig veure un home que em va semblar que em saludava. Vaig aixecar la mà, retornant-li la salutació, però resulta que no era a mi a qui saludava, sinó a una noia que estava al meu costat. Avergonyit, vaig continuar amb la mà alçada. Sorprès, un taxi s’atura davant meu. Pujo i em porta a l’aeroport. Ara, soc al Carib, i no em fa res haver perdut el compte dels daiquiris que m’he pres.